

патриотъ-родолюбецъ В. Априловъ, този послѣдния поронилъ сълзи отъ радостъ и далъ на бѣдния семинаристъ една десетъ рублева бумашка да си купува чай, който Чиптуловъ тъй много обичалъ да пие и до послѣдния часъ на живота си“ (Ятра стр. 100—101.). Тая Чиптулова сатира трѣбва да отнесемъ къмъ заритѣ на църковната борба. Тя отразява живия интересъ на младия семинаристъ къмъ зараждащата се църковна борба и съ нея той открива смѣло великата борба за родна църква —

Но! я да видимъ, ще търпили вълнатія
балкански левъ
Да стои въвъ вашитѣ оковы, и да не
екне съ буенъ ревъ

съ прозрението въ щастливия край на тази борба —

Завійте безстыднытѣ си очи, заплюйте
нашия олтаръ
Та ще да видимъ чій права ще да
излѣзатъ на глава.

Когато по късно, слѣдъ обнародването на хатишерифа, мисълта за независима църква засяда по-силно и по-опредѣлено въ съзнанието на българския народъ, ехото на тази сатира се долавя и ние виждаме въ статиитѣ по църковната борба, анонимно тая сатира да се поднася, за да послушатъ (гърцитѣ): „тъзи пѣсень, която ще ви попѣемъ подъ благодѣтелното султаново крыло като майски славеи“ (слѣдва текста на сатирата, вижъ вѣстникъ „Турция“ год. V., Цариградъ 13 септември 1869, бр. 30). Въ историята на нашето възраждане тази сатира е единъ отъ най-раннитѣ позиви за борба съ фенерското духовенство, смѣлитѣ мисли на който сж